A KUKORICAÁRUS KUTYÁJA

A tengeren táncot jártak a lemenő nap sugarai. A szél finoman játszott a vízzel, apró hullámok fodrozódtak a felszínen. A Hold már felkelt és szélesen mosolygott a búcsúzni készülő Napra. Napbarnított, izmos fiatalember ült az elhagyatott tengerparti napozóágyon. Mellette a kutya.

- Látod, Amigo, milyen hatalmas a telihold! A szél is megfordult. Holnap nem lesz ilyen csendes a tenger, az biztos. Haj, ezer arca van a tengernek, Amigo, kiismerhetetlen, mint az asszonyok.

Amigo, a kutya félrebillentette a fejét, meglendítette válaszképpen a farkát, jelezve, hogy egyetért a gazdájával. A gazda, Selim, nyaranta főtt kukoricát árult és naphosszat a tengerpartot rótta. A kukorica a szülei földjén termett, nagyanyja főzte egy hatalmas üstben hajnalonta, hogy aztán Selim a fürdőző vendégeknek eladja. Amigo két évvel ezelőtt bukkant fel a fiú életében. Selim akkor is a strandot járta. „Főtt kukoricát tessék! Főtt kukoricát tessék!" – kiáltozta. Ami azt illeti, már álmában is ezt kiabálta, de nem bánta, mert jó pénzt hozott a konyhára. Ahogy a sétány végére ért, megpihent kicsit. Kisétált a mólóra és meglátta a kutyát a mélyben. A nagytestű, rozsdabarna szőrű kutya valahogyan belecsúszott a vízbe és beszorult a sziklák közé. Sehogysem tudott kijönni. A hullámok el-elborították a testét. A fejét próbálta magasan tartani, de látszott rajta, hogy az ereje a végét járja.

- A mindenit, barátom, hogy kerültél oda? – Selim óvatosan lemászott a kutyához. Minden ügyességére szüksége volt, mert a sziklákon moha nőtt és nagyon csúszott. A kutya szűkölt félelmében. Végre elérte az állatot.

– Meg ne harapj! – szólt a kutyára.

Miután biztosan érezte a lábai alatt a talajt, kiemelte az állatot, kivitte a partra és áttapogatta, hogy leellenőrizze, nem törött-e csontja. Az ebnek kutya baja nem volt, hálásan nyalta meg Selim kezét és nem mozdult többé mellőle.
Selim megpróbálta megkeresni a kutya eredeti gazdáját, de nem találta meg. Befogadta hát, és elnevezte Amigonak, mert így szólította meg, amikor meglátta.
Selim nem bánta meg, hogy otthont adott a kutyának.
Hamar megszerette a csendes, okos, hűséges, végtelenül nyugodt állatot.

Amigo ritkán ugatott, és csak akkor, ha jó oka volt rá. Selim addig nem is hallotta a hangját, amíg egy este két rosszarcú alak a napi bevételét nem követelte tőle. Amigo megmutatta a hangját és erejét, a rablók megfutamodtak.

- Éppen két kukoricám maradt. Ezt már nem adom el. Kérsz egyet, Amigo?

A kutya boldogan elfogadta a neki nyújtott csövet. Selim körülnézett. A strand szinte üres volt már, a vendégek a vacsorához készültek. Csak néhány ember lézengett a parton.
A közeli napozóágyon egy asszony gyönyörködött a lemenő nap és a tenger látványában.
Férje meglátta a kukoricaárust, megkérdezte az asszonyt:

- Nem kérsz kukoricát?

- Jól kérdezted. Nem kérek. – érkezett az epés válasz - Talán te megennéd azt a kukoricát, amit ez a szerencsétlen nyomorult árul? Biztos hajléktalan. Talán iskolába se járt életében. Aztán meg, a kutya százszor végignyalta már a kukoricát.

- Ugyan. Hiszen vödörben van, a kutya nem is fér hozzá.

- Hah, az is biztosan tele van kutyaszőrrel! Látod, most is ott zabálja! Abszolút higiénikus, nem gondolod?

Selim jól értette a nyelvet, amit a pár beszélt. Bár minden szót hallott, meg sem rezdült. Megsimogatta a kutya buksiját:

- Na, Amigo, úszunk egyet?

Amigo azonnal talpon volt és megindult a víz felé.

- Látod ezt, Bernhard? Felháborító! Hát itt fürdeti azt a dögöt! Panaszt fogok tenni a szállodában!

- Drágám, a tenger nagy. Ott is élnek mindenféle állatok. A halakra még sosem panaszkodtál, ha jól emlékszem. Pedig ott úszkálnak körülötted.

- De a kutya, az a kutya biztosan tele van bolhával! Oda rázza ki a bolháit! – a nő a felháborodástól szinte kapkodta a levegőt.

- Vízibolha is van... – vetette közbe a férje.

- Mondhatsz bármit, a kutya nem való a strandra. Különben is olyan utálatos. Ronda egy jószág. Vörös is. Menjünk vissza a szállodába mielőtt a maradék kedvem is elmegy a vacsorától!

A pár gyorsan távozott. Selim alig észrevehetően magában mosolyogva még utánuk intett. Másnapra az ezerarcú tenger csakugyan megváltozott. A nyugodt víztükörnek nyoma sem volt. A szél a tenger felől fújt, és hatalmas hullámokat kavart. A hullámok méteresre nőttek, nagy csattanással érték el a partot, majd jókora ívben kanyarodtak vissza a tengerbe. Erejük felkavarta a homokot, a víz alja nem is látszott. Csak a bátrabbak merészkedtek az erős hullámok közé. Az emberek estek-keltek, ahogy kifelé, vagy befelé mentek a vízbe, mert a hullám ereje fellökte őket. És a tenger rabolt.
Sapkát, szalmakalapot, szemüveget, ékszereket tépett le a gyanútlan és óvatlan fürdőzőkről.
A nap mindeközben pazarul szórta nyári sugarait, pecsenyére sütötte a frissen érkezett nyaralókat, barnította a már régebb óta ott levő napozókat. Sokan voltak a strandon. Időről időre megjelentek az ügynökök, akik kirándulást, motorcsónakázást, olcsó parfümöt, masszázst, tetoválást kínáltak. A kukoricaárus már többször körbejárta a strandot a kutyával. A vízi mentő, egy jól megtermett, középkorú, pocakos ember a műanyag székén üldögélt és unottan nézelődött szerteszét. Az ócska szék egyszer csak megadta magát, kitörött az egyik lába. A vízi mentő a földre huppant. Nagy nehezen feltápászkodott, és dühösen szitkozódva belerúgott az egykori ülőalkalmatosságba.
Amíg a romokat takarította, nem figyelt, valaki a vízben bajba került. Egy minden eddiginél nagyobb hullám fellökött egy asszonyt, aki nem tudott már felállni, így a visszatérő víz arcon csapta, homokkal hordta tele a szemét és belesodorta a tengerbe. Ahogy vakon a levegő után kapkodott, nem látta a következő hullámot, amely beborította és jókorát nyelt a tengervízből.
A tenger ide-oda dobálta a testét. Kezei kétségbeesetten kerestek kapaszkodót, de nem találtak. Lassan a tüdejébe is jutott a vízből. Pánikba esett, a kezét nyújtogatta, de segítségért már nem tudott kiáltani. Többen is voltak körülötte, de senki nem vette észre, hogy bajban van. Senki, csak Amigo, a kutya.

Pár vakkantással jelezte a gazdájának, hogy baj van, de akkor már a kukoricaárus is látta a hol elmerülő, hol felbukkanó asszonyt. Letette a vödröt és gondolkodás nélkül úszott a bajba jutott asszony felé, de akkor már a kutya is a vízben volt. Ügyesen úszott befelé, és hagyta, hogy az asszony kezei belekapaszkodjanak a bundájába. Akkor ért oda Selim is, és közös erővel a partra hozták azt az asszonyt, aki előző este olyan lenézően beszélt a kutyáról és persze Selimről.
A kukoricaárus elsősegélyben részesítette az asszonyt és megszabadította a szervezetébe került kiadós mennyiségű tengervíztől. Az emberek összeszaladtak és kíváncsian nézték, hogy mi történik. Amigo biztosította gazdája számára a szabad teret, senkit sem engedett közel. Előkerült a vízi mentő is. Kétségbeesetten jajgatott, amíg Selim el nem zavarta, hogy hívjon inkább mentőt. Az asszony közben magához tért, bár nagyon rosszul érezte magát, életben volt. Felismerte a férjét, a kukoricaárust, és a kutyát is és sírva fakadt.

- Annika, ne sírj! – vigasztalta a férje. – most már minden rendben lesz. Itt vannak a mentők. Az orvos segít, ne félj!

- Az én segítségem fabatkát sem érne, ha a fiatalember nem részesítette volna a feleségét professzionális módon elsősegélyben. – mondta a mentős. – Jól ismerem őt.

- A kukoricaárust?

- Igen. Ő Selim, végzős orvostanhallgató. Amigo pedig képzett mentőkutya.

